

Tervezte Bálint Zoltán és Jámbor Lajos.
A HUSZÁR-TEREM UDVARI FALA. (VÁGÓ PÁL KÉPÉVEL.)

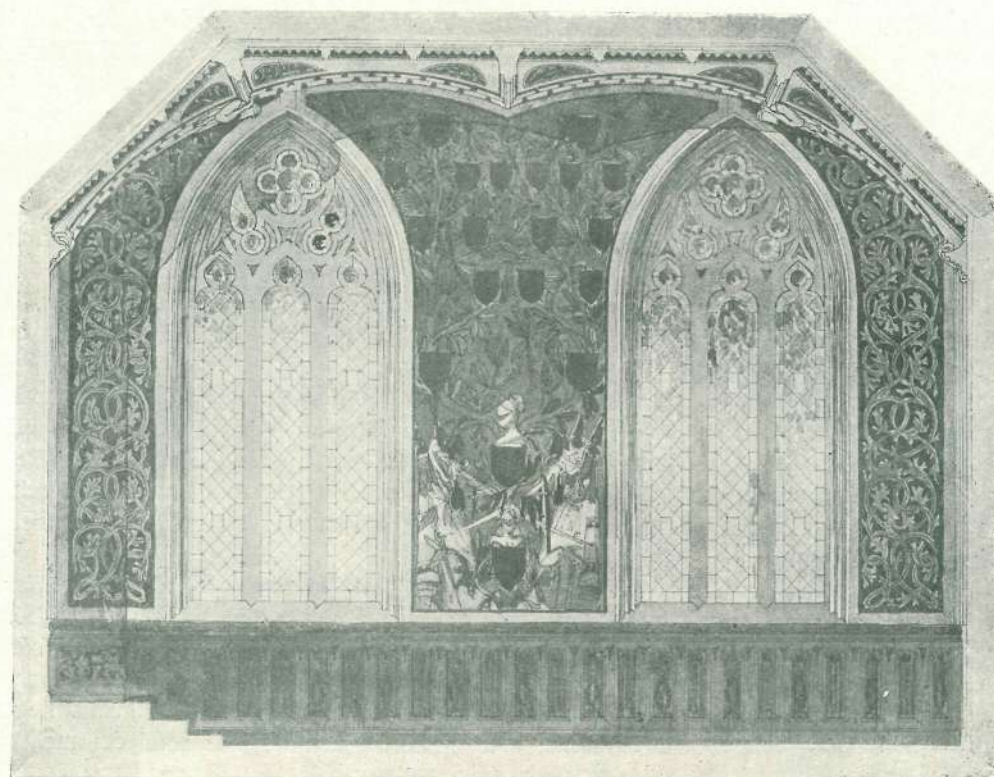
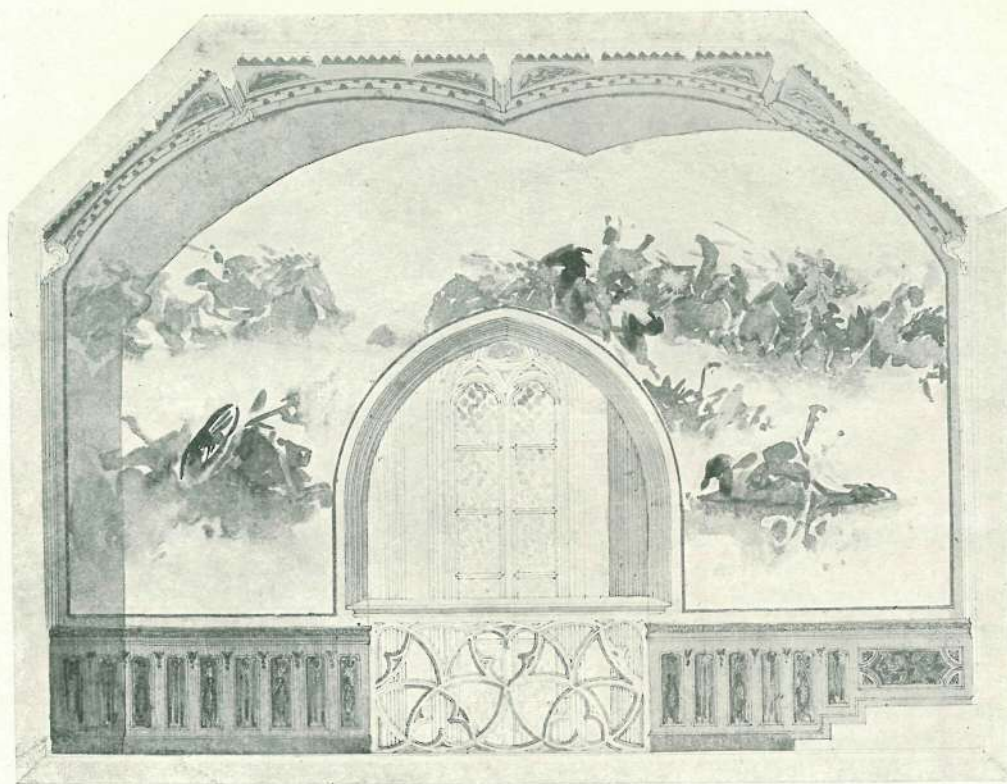
A PÁRISI KIÁLLÍTÁS MAGYAR CSOPORTJAI EGY RÉSZÉNEK INSTALLACIONÁLIS TERVEI.

Mielőtt az 1900. évi párisi nemzetközi kiállítás m. kir. kormánybiztosa a magyar csoportok installációs munkáinak kiadására nézve véglegesen határozott volna, több szakegyesülethez fordult, azt a kérdést vetvén föl: miképpen lehetne a párisi kiállításon szétszórva levő 14–16 magyar csoportnak bizonyos egységes jelleget adni, a mely azokat a többi nemzetek csoportjaitól szemmel láthatóan megkülönböztetné.

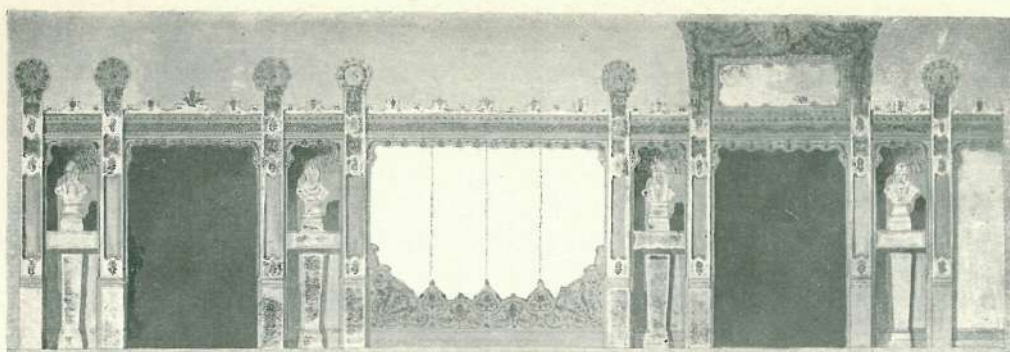
A kormánybiztos akkor a többi között a m. iparművészeti társulathoz is fordult, a mely a hozzá intézett kérdésre lényegében azt válaszolta, hogy általában helyesli a kormánybiztos intencióját, a melynek megvalósítását a társulat a maga részéről is a legmelegebben óhajtja. Erre nézve a legfontosabb feladatnak, a magyar csoportok belső díszítésének vezetésével megbízandó tervezőnek helyes megválasztását tartja.

Ennek a szakférfiúnak – a társulat véleménye szerint – oly kiforrott, határozott egyéniséggel bíró művésznak kell lenni, a ki egyfelől alkotásaiban egyéniségét önállóan érvényesíteni tudja, másfelől pedig ismernie kell a régi hazai műiparunk emlékeiben fenmaradt s a magyar nép művészi munkáiban fölhasznált díszítési elemeknek és azoknak az alkalmazására nézve észlelhető közös jelleget, a mit jogosan *magyar* típusnak tekintetünk. E mellett szükséges, hogy az illető alaposan tájékozva legyen a *modern* művészi irányzatokról s törekvésekről. Ilyen művésznak elégséges lesz, ha tudja a kitűzött célt. Ekkor bizonyosan meg fogja találni a módot s a megfelelő eszközöket, hogy a jelzett feladatot megvalósítsa.

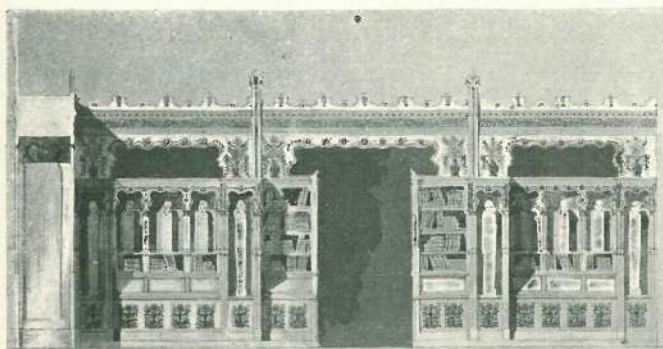
Most, midőn a nehéz feladatnak egy részével megbízott szövetséges két építész: *Bálint* Zoltán és *Jámbor* Lajos munkájuk java részét elvégezték, az előttünk fekvő tervekből már látni való, hogy jó kezekre bízta a kormánybiztos a nehéz probléma megoldását, de látni való az is, hogy munkájukon a fentjelzett intenciók sok tekintetben érvényesülnek. És ezzel meg lesz a harmónia a kiállított tárgyak s azok kerete között. Leginkább pedig meg lesz ez a közös vonás a m. iparművészeti társulat befolyása mellett



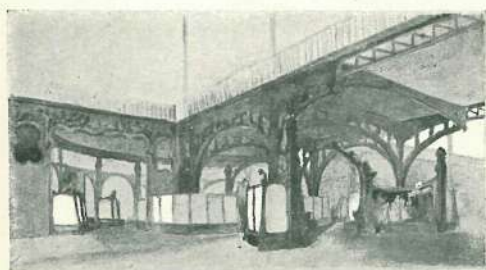
RÉSZLETEK A PÁRISI KIÁLLÍTÁS HUSZÁR-TERMÉBŐL.
◦ ◦ TERVEZTE BÁLINT ZOLTÁN ÉS JÁMBOR LAJOS. ◦ ◦



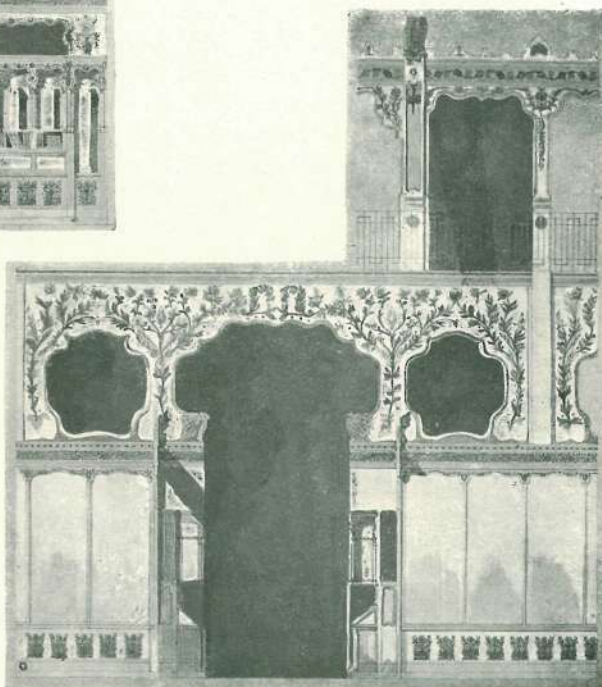
I—III. CSOPORT.



I—III. CSOPORT.



XIII. CSOPORT.



I—III. CSOPORT.



XIII. CSOPORT.

A PÁRISI NEMZETKÖZI KIÁLLÍTÁS MAGYAR CSOPORTJÁNAK INSTALLÁCIONÁLIS TERVEI.
 ○○○○○○○○○○ TERVEZTE BÁLINT ZOLTÁN ÉS JÁMBOR LAJOS. ○○○○○○○○○○

létrejött XII. és XV. csoportban, a melynek minden tárgya modern fölfogást, de e mellett határozott magyaros jelleget tüntet fel. Hogy mennyiben összevágna a társulatnak ez irányban való intenciói a két építő művésznak a fölfogásával, azt bizonyítja az alábbi néhány sor, a melyet Bálint és Jámbor urak a nekünk közlés végett szívesen átengedett terveikhez csatoltak:

„Ismeretes a párisi kiállítás szervezete, a mely szerint a nemzetek nem lépnek fel önálló pavillonokban, hanem azonos iparaik, óriási kiterjedésű csarnokokban egymás mellett, úgy szólván a legélesebb versenyben kerülnek bemutatásra.

Ez alól a rendszer alól csakis az úgynevezett „Avenue des Puissances Étrangères“ tesz kivételt, hol az egyes hatalmak, úgyszólván egyediségük megóvására, külön pavillont emelnek. Ezekre a pavillanokra kötelező volt a történelmi stílus, önként érthető tehát, hogy ezt a pavillont Magyarország műemlékeinek legjavából választott motívumsorozatból terveztük; a nagy csarnokban pedig természetesen oda kellett törekednünk, hogy erősebben megkülönböztessük magunkat a többi nemzettől és itt is versenybe lépünk velük, nemcsak iparunkkal, de annak bemutatási módjával. Bele kellett vinnünk a modernséget tervezeteinkbe, de be kellett mutatni azt is, hogy van egyéniségünk, hogy a magyar az a nemzet, mely erős faji jellegével mindenre, a mi itt keletkezik, reá nyomja bélyegét.

A feladat nem volt könnyű és természetes, hogy az eredményt bizonyos szorongással bocsátjuk a világ kritikája alá. Nem várunk sokat, de teljesen ki fog elégíteni, ha sikerült a magyar osztályokat megkülönböztetni a szomszéd államok osztályaitól, ha a kilométernyi távolságokban levő egyes iparcsoportok összetartozóságát feltüntettük azzal, hogy magyaros zamatot hoztunk bele a világ nagy vásárjának abba a részeibe, a melyek a magyarság létét és virágzását hirdetik.“

△

